

SCENE 4

Plots verschijnt de geest van Leopold II uit de schouw, bleekgeschminkt en met typische lange baard.

GEEST

(niest) *Caoutchouc !*

ADMIRAAL

(schrikt) *AIAI !!*

GEEST

Excusez-moi. Van al dat stof in de cheminée moet ik soms niezen.

ADMIRAAL

(bevend) *Aiai.*

GEEST

Ne t' inquiètes pas, c'est moi. Ton dieu, ton maître... Roi Léopold.

ADMIRAAL

Aiai !

GEEST

Oui, je sais. Je suis mort. Maar wat wilt ge dat ik zeg ? Le roi est mort, vive le roi. Ik ben heengegaan en toch ben ik hier.

ADMIRAAL

(verdwaasd) *Euh... Quoi ?...*

GEEST

Etre ou pas être, dat is de vraag. En het antwoord, mijn vriend, is vol aan het blazen in de wind.

ADMIRAAL

Vol-au-vent ?

GEEST

Exactement. Je suis un souffle d'air, une brise de mer, een spiegeling in de lucht, een vapeur op de vlucht. Je suis un fantôme, un esprit. Comme Montesquieu a écrit : l'esprit des lois... c'est moi.

ADMIRAAL

Pour... quoi ?

GEEST

Het is mijn lot, mon destin, ma fatalité. Het is het kruis dat ik moet dragen. Ik ben veroemd, condamné à cause de mes petites fautes en Afrique. Alors, fais attention ! Ook gij zijt en danger. Want gij hebt me meer dan een handje toegestoken.

ADMIRAAL

Aiai.

GEEST

Certainement aiai. Le destin zal u achtervolgen. Ge zijt zelfs uw parole al kwijt.

ADMIRAAL

Aiai.

GEEST

Maintenant, c'est un point tournant, een keerpunt. Prospero heeft déjà de storm gelost. En die storm, een zondvloed van legers, overspoelt mon royaume. Et moi, je suis een wrak op de dool, comme King Lear. Ik voel aan mijn botten dat er iets gaat gebeuren. Et c'est pour ça dat ik u kom waarschuwen. Dus, weest op uw chapeaux en reste au garde... J'ai dit, mais maintenant je dois aller. (theatraal:) Alors, blaast winden en kraakt uw kaken. (terzijde) Ik ga heen, zelfs al blijf ik hier. (verdwijnt)

ADMIRAAL

Aiai... Welk een verwarring: un fantôme dans ma tête.

Tromgeroffel. In de volgende scène rolt de admiraal voortdurend de ogen heen en weer, verward door al het heen en weer geloop. Plots verschijnt het hoofd van Adolf aan de voordeur. Adolf – met opvallende snor – en Walter spreken met een zwaar Duits accent.

ADOLF

(gedempt) Alles klar, Herr Major. Kommen Sie herein. (komt binnen, gevolgd door Walter, met pinhelm)

Gustaaf zet het publiek aan tot een oorverdovend awoertgeroep.

ADOLF

(tot het publiek) Halts Maul, du verdammter Schweinhunden !!

WALTER

Bleiben sie ruhig, Korporal Heilbutt. Diese Scheldtirade ist nicht nodig.

ADOLF

Entschuldige, Major von Seeteufel. (neemt zijn pistool) Zal ich ze dan maar... (weer aggressief naar het publiek:) abmachen wie laffe Seehunden?

WALTER

Nein. Sie sind nur das Publiek. Sie kunnen uns nichts machen. Und dabei, am Ende des Abends zullen ze zelfs nog für uns applaudisieren.

ADOLF

(grijnst) Gut... (tot publiek) Und Sie sollen applaudisieren, hören Sie!... Feiglinge.

Ze wandelen langs de achterwand en merken zo de admiraal niet op.

ADMIRAAL

(terzijde, gedempt) Ne t' inquiètes pas. Het zijn maar fantômes in mijn hoofd.

WALTER

(rondkijkend) Also, das ist die beruchte Norwegische Chalet von dem König...

ADOLF

Ja, es zou ein gutes Schildersatelier sein, Herr Major. Aber was doen we hier eigentlich, zo ver voorbei die Linies?

WALTER

Es ist ein geheime Mission, Korporal. We wachten auf König Albert. Und als er hier ist, nehmen wir hem gefangen und dan ist die Oorlog schnell vorbei.

ADOLF

Eine geheime Mission? (gedempt) Moeten wir dan nicht fezelen?

WALTER

(gedempt) Nein, volgens unsere geheime Information ist hier toch Niemand im Haus.

ADOLF

(gedempt) Ah, gut. (ziet het portret van Leopold II) Hm, ein Portret vom König Leopold. Ein grosses Voorbeeld. Ein Kerl, den alle Menschen hassen, Der muss was sein... (groet, met opgestoken flaphandje) Heil !... (bekijkt het kruis aan de wand en groet) Grüss Gott ! Heil !

WALTER

Was toen sie jetzt?

ADOLF

Adolf grüsst die Dingen... (groet telkens met het flaphandje) Heil Tafel... Heil Stoel an die Tafel... (tegen de woordenboeken op tafel) Heil Boechen auf die Tafel...

WALTER

(neemt een woordenboek) Was ist das?... „Deutsch für unter dem Bezetttung“.

ADOLF

Heil Deur... (tegen zijn eigen laarzen) Heilbot...

WALTER

Hm, ein Woortenboech Deutsch-Französisch. Das kan nog van pas komen. (steekt het weg in zijn jas)

ADOLF

(tot de admiraal) Heil Fisherke-Fisch mit dem Pfeife...

WALTER

(schrikt, gedempt) Adolf!... Daar zitst ein Fischerke-Fisch... ein... ein Fischermann...

ADOLF

Das weiss ich schon... (doet verder) Heil Fischerke-Fisch mit dem Pinhelm...

WALTER

(gedempt) Das beteikent dat er hier Menschen sein !

ADOLF

(schrikt grotesk, gedempt) Mein Gott ! Menschen?!... Ich dachte das hier Niemand was.

WALTER

(gedempt) Bleib kalm. Ich denke das hij schlaaft und ons nicht gezien of gehört hast. Aber wir moeten voorzichtig sein. Und als Iemand uns aanspreekt, laat mij dan das Woord nemen. Als Aristocraat ken ik nog ein Wördchen Französisch.

BLANCHEFLEUR

(off-scene) AAAHH!

ADOLF
(schrikt) *AAH!*

Op dat ogenblik zwiert Blanchefleur de keukendeur open. Adolf en Walter staan ‘verborgen’ achter de keukendeur en verstijven. Ze slaken een onderdrukt gilletje.

BLANCHEFLEUR
Voilà, dat komt er van als ge mij ambeteert. Een dikke snee in mijn vinger. Ik zeg u nog dat ge uit mijn keuken moet blijven. (naar de badkamer)

ARISTIDE
(op, laat deur open) *Blanchefleur, attends. Ik zal uw vinger liefdevol verzorgen.*

BLANCHEFLEUR
Non, Aristide, laissez-moi. Trouwens ge zijt veel te jong voor mij! Ga met de blokskes spelen. (verdwijnt in de badkamer, sluit de deur)

ARISTIDE
Mais Blanchefleur... Ik ben te oud om nog te spelen en te jong om al zonder wens te zijn. Ach, ik wou dat ik twee visjes was, dan kon ik met uw oester spelen.

Hij verdwijnt klagend in de keuken en trekt eindelijk de keukendeur weer dicht.

WALTER
(gedempt) *Scheisse! Wir moeten ons verstecken.*

ADOLF
(gedempt) *Ja, aber waar? (ze kijken verward rond, lopen tegen mekaar op... tromgeluid)*

WALTER
(gedempt) *Du Idiot!... Daar! Vlug!*

Ze verstoppen zich in de schouw en bijna meteen slaken ze – off scene – een angstige gil.

WALTER / ADOLF
(off-scene) *AAAAHH!! (ze komen verschrikt weer te voorschijn)*

WALTER
Mein Gott!

ADOLF
Mein Himmel!

ADOLF / WALTER
Ein Fantoome!

Ze willen weglopen. Tegelijk openen echter de deuren van badkamer en keuken, en ze lopen tegen de badkamerdeur aan. Ze onderdrukken een nieuwe gil. Blanchefleur en Aristide staan in het deurgat, terwijl Adolf en Walter ‘verborgen’ blijven achter de deur van de badkamer.

BLANCHEFLEUR
(tegen Aristide) *Quoi?!*

ARISTIDE

(tegen Blanchefleur) *Quoi?! Doet uw vinger zo veel pijn?*

BLANCHEFLEUR

Non. Hebt gij misschien in uw eigen vinger gesneden?

ARISTIDE

Mais non.

BLANCHEFLEUR

Amiral, hebt gij niks gehoord?

ADMIRAAL

Quoi?

BLANCHEFLEUR

Allee, je pensais dat ik iemand hoorde gillen.

ARISTIDE

Moi aussi.

BLANCHEFLEUR

Het is alsof het hier spookt in huis. Allee doe voort met de afwas.

Blanchefleur en Aristide verdwijnen weer respectievelijk in de badkamer en de keuken.

WALTER

(gedempt) *Verdammt was was das! Das Haus zit vol mit Menschen! Selbst in dem Schorstein!*

ADOLF

(gedempt) *Ja, das was schrecken. Gelukkig was Die al dood, aber ich tril nog over mijn ganse Lijf. Koekt: es leikt wel das ich Parkinson hab.*

WALTER

(gedempt) *Vlug! Wir moeten uns irgendwo elders verstecken!*

ADOLF

(gedempt) *Ah, hier misschien? (wil de deur naar de slaapkamers openen)*

WALTER

(gedempt) *Nein! Misschien sind daar nog andere Menschen!*

ADOLF

(gedempt) *Ah, ja... (angstig) oder Fantomen !*

WALTER

(gedempt) *Wacht! ich hab ein Idee. Komt!*

Walter gaat naar de kapstok, grijpt Adolf dan bij de kraag en hangt hem met de kraag aan de kapstok.

ADOLF

Was doen Sie toch? (zakt wat in zijn vest weg)

WALTER

Ganz toll!... Und jetzt, helpt mir ein beetje (Adolf steekt een handje toe zodat Walter zichzelf ook aan de kapstok kan hangen. Ook hij zakt wat dieper in de kleding) So sein wir versteckt und haben tege-
lijk goed zicht op was er hier gebeurt.

Op dat moment verschijnt Jakob aan de voordeur, met in zijn zog een streng ogende verpleegster.

JAKOB

Kom binnen, zuster. Hallo?...

ADOLF

(steekt het handje op) Hei... (Walter klopt zijn arm naar beneden)

JAKOB

Blijkbaar is iedereen weg, maar geen nood : uw patiënt is er wel.

Gustaaf zet het publiek aan tot het roepen van “Pas op! Aan de kapstok!” De hoofdjes van Adolf en
Walter zakken dieper weg in vest en jas.

JAKOB

De kapstok? (kijkt verward naar kapstok en publiek) Ah, ja. (hangt zijn helm op aan de pinhelm van
Walter)

GRIET

(streng) En wat zeiden ze dat het probleem was?

JAKOB

Dat heb ik niet verstaan, want de familie spreekt Frans. Maar ik heb het eens opgezocht in de
toneelbrochure. Kijk. (opent een boekje en toont het) Blijkbaar heeft hij zijn vertrek uit de Congo
nogal fel aangetrokken en sindsdien kan hij nog nauwelijks praten.

GRIET

(streng) Dat lijkt me eerder een geestelijke dan een fysieke aandoening. (gooit het boekje in haar tas)

JAKOB

Daarom dat ik meteen aan u dacht, zuster. U heeft gestudeerd.

GRIET

(streng) Goed. Laten we de patiënt eens bekijken.

JAKOB

Dag admiraal. Dit is zuster Roggen.

ADMIRAAL

Quoi ?

JAKOB

Oei ! Het is erger geworden.

GRIET

(streng) Wat bedoelt ge ?

JAKOB
Hij kwaakt.

Griet buigt zich nu over de admiraal.

ADMIRAAL
Quoi?!!

GRIET
Dat klinkt inderdaad ernstig. (terwijl ze een boekje uit haar tas neemt en er in leest) Ofwel lijdt hij aan hallucinaties en denkt hij dat hij een kikker is die wacht op de kus van een prinses...

JAKOB
Hoe romantisch...

GRIET
Ofwel heeft hij... “een posttraumatisch stressyndroom, een oorlogsneurose, die in militaire kringen beter gekend is als lafheid, maar die door de Engelsen binnenkort shellshock genoemd zal worden”.

JAKOB
Binnenkort? U kan in de toekomst kijken ?

GRIET
Nee. Dat staat ook in die toneelbrochure. Hier, lees maar. (geeft het boekje)

JAKOB
(leest) O ja... Zeg, die toneelschrijver is wel een krak. Die weet zelfs wat ik ga zeggen.

GRIET
Wat bedoelt ge?

JAKOB
Wel, hier... mijn tekst staat hierin.

GRIET
(leest) “Zeg, die toneelschrijver is wel een krak. Die weet...” Volgens mij is dat toch vooral zelfstoef. (werpt het boekje weer in de tas) Terug naar onze patiënt. (ze buigt zich weer over de admiraal)

ADMIRAAL
MAIS QUOI ?!!

GRIET
Maar korporaal, hij kwaakt niet, hij spreekt Frans! Hij zegt “quoi”.

JAKOB
En wa’ is quoi?

GRIET
Precies. Wa’ is quoi.

JAKOB
Wel, dat vraag ik juist. Wa’ is quoi?

GRIET

En ik antwoord u: wa' is quoi.

JAKOB

Maar ge zegt gewoon hetzelfde als wat ik zeg.

GRIET

Natuurlijk. Het is ook hetzelfde.

JAKOB

Wa'?

GRIET

Quoi!

JAKOB

Maar wa' is quoi?!

GRIET

Quoi is wa'!

JAKOB

Maar nu draait ge het gewoon om?

GRIET

Ach, laat zitten.

JAKOB

Wa'?

GRIET

(ongeduldig uitleggend) Quoi... is... wa'!

JAKOB

Quoi is wa', omda' wa' quoi is, of wa'?

GRIET

Laten we het er op houden dat hij Frans kwaakt. Zo goed?

JAKOB

Als gij het zegt.

GRIET

Ter zake...

JAKOB

OK. Als ik het goed begrijp, moet ge de admiraal nu een kus geven om de juiste diagnose te kunnen stellen?

GRIET

(streng) Een kus?

JAKOB

Ja, die kus van de prinses.

GRIET

Ah ja... (Jakob wijst met ogen en hoofd; streng:) Ik?... Ik ben een non, geen prinses.

JAKOB

Van ons tweeën komt gij toch het dichtst in de buurt van een prinses.

GRIET

(streng) Charmeur. Trouwens, als ik hier iemand zou willen kussen, dan zou het toch eerder u zijn.

JAKOB

Mij? Maar de admiraal...

GRIET

Dat is een hopeloos geval. Die valt niet meer te redden. Maar u daarentegen, beste korporaal...

JAKOB

Ik?

GRIET

(streng) Doe die vest uit zodat ik u kan onderzoeken.

JAKOB

Maar zuster...

GRIET

Doe die vest uit, zeg ik u! (Jakob begint aarzelend de vest los te knopen) Snel!

ADMIRAAL

Aiai.

JAKOB

(gehoorzaamt) Maar zuster Roggen...

GRIET

(streng) Doe voort en vertel me ondertussen wanneer de koning komt?

JAKOB

Morgen... Waarom?

GRIET

Wanneer morgen?

JAKOB

Dat weet ik niet.

GRIET

Deksels! Ge wilt het niet zeggen?!

JAKOB

Maar nee zuster...

GRIET

Wat is het? Wilt ge het zeggen of wilt ge het niet zeggen?!

JAKOB

Ja zuster, nee zuster... Ik bedoel euh... Maar waarom wilt ge dat weten?

GRIET

(betrapt) Om... om te weten hoeveel tijd we nog hebben. Waar is de slaapkamer?

JAKOB

Daar? Waarom zuster?

GRIET

En noem me niet altijd zuster! (ze trekt de kap van haar hoofd, werpt ze weg en zwiert haar haren in het rond, plots sensueel) Noem me maar Griet, zelle. Kom hier, gij, lekker ding... (ze stort zich onder luid gekreun op Jakob, gooit zijn vest weg en dwingt hem naar de slaapkamers) Ah! Oh! Ik ben zot op St-Jacobschelpjes... (ze tast hem in het kruis; de kopjes van Adolf en Walter stijgen)

JAKOB

Maar zuster... (met hoge stem) ik bedoel Griet...

GRIET

Wat?

JAKOB

(verward) Gij zijt toch een non?

GRIET

Zwijg en vertel me nu wanneer de koning arriveert.

JAKOB

Maar hoe kan ik tegelijk zwijgen en vertellen... (ze verdwijnen in de gang naar de slaapkamers)

ADMIRAAL

Aiai...

WALTER

(gedempt) *Komfortabel ist es nicht, aber we haben wel gute plaatsen.*

ADOLF

(gedempt) *Intertaat, Herr Majoor. Es ist ein sehr plezante geheime Mission. Ganz toll.*

GRIET

(off-scene) Ah... ah... Aaaahhh!!...

We horen een luide kreun van genot. Bijna tegelijk komt Aristide uit de keuken en stapt resoluut naar de badkamerdeur. Hij klopt opdringerig.

ARISTIDE

Blanchefleur! Wat was die gil? Qu'est-ce que tu fais? Blanchefleur?... Ge hebt toch uw polsen niet overgesneden? Blanchefleur?...

BLANCHEFLEUR

(komt tevoorschijn met een enorme windel rond haar vinger) *Non, ik heb mijn polsen niet overgesneden. (toont de vinger) Maar zo kan ik wel geen mannen meer rond mijn vinger winden.*

ARISTIDE

Ah, non. Mais c'est pas necessaire, Blanchefleur. Ge hebt mij al rond uw vinger.

BLANCHEFLEUR

Gij? Ik ben geen pédophile, Aristide. GIJ moogt de légumes gaan snijden, want dat kan ik nu ook niet meer doen. En avant!

Aristide verdwijnt neerslachtig weer in de keuken. Blanchefleur ziet plots kleren op de grond liggen.

BLANCHEFLEUR

Vanwaar komen die vêtements hier ineens? (bukt zich en raapt ze op)

Jakob komt snel opgelopen. Hij is nog slechts gehuld in zijn onderbroek en leunt tegen de deur.

JAKOB

(angstig) Drommels, al die vrouwen zijn precies zot geworden.

BLANCHEFLEUR

(recht, blij) Ah Zjacob, waar komt gij ineens vandaan?

JAKOB

(schrikt bij het zien van Blanchefleur) AAAH!! (houdt meteen de handen voor zijn edele delen)

BLANCHEFLEUR

En al direct in tenue. (gooit de kleren weer op de grond en loopt verlekkerd naar hem toe)

JAKOB

(loopt rond de tafel naar de kast) Nee, laat me gerust, zot wijf, blijf van mij af !! Ga nu verder, verder, verder, ga toch verder weg van mij!

BLANCHEFLEUR

Maar Zjacob, ge moet geen schrik van mij hebben... Kom wat dicht, dicht, dicht, kom wat dicht, dicht bij... Zjacob... (hij springt in de kast) Mais qu'est-ce que tu fais maintenant?... Zjacob? Doe open. Allee kom. Ik zal u niet bijten, hoor. Zjacob?... (terzijde) Die zal toch geen shellshock hebben zeker?... (uit rol) Ja, ik heb de toneelbrochure ook gelezen, ja. (weer in haar rol) Wacht, ik zal hem eens een goede cocktail maken om hem te kalmeren. (af in keuken)

ADMIRAAL

Aiai.

WALTER

Toll.

ADOLF

Ganz toll! Es ist wie im Kino.

Griet verschijnt weer. Zij is half uitgekled en heeft de overige kleren in de hand. Jakob piept door een spleetje van de kastdeur.

GRIET

Waar zit die dekselse idioot? (ze raapt haar kap op; terzijde) Nu goed, voorlopig weet ik genoeg. Ik moet nu dringend naar het Duits hoofdkwartier. (net voor ze afgaat) I'll be back.

ADMIRAAL

Aiai.

JAKOB

(kruipt weer uit de kast) Goed. Van die zottin ben ik al vanaf. Nu nog die andere zien kwijt te spelen.
(trippelt met de handen voor de schaamdelen weer naar de slaapkamer)

BLANCHEFLEUR

(op met een cocktail, gaat naar de badkamer) *En nu nog een aspirineke of tien et un peu de morphine.*
Dan zal hij wel kalmeren. *(ze verdwijnt in de badkamer, Aristide volgt haar als een ganzenkuiken)*

ADMIRAAL

Aiai.

Séraphine komt binnen langs de voordeur met een blikje sardienen.

SERAPHINE

Amai...

ADMIRAAL

Aiai.

SERAPHINE

De winkels stonden vol, maar ze waren leeg.

ADMIRAAL

Aiai.

SERAPHINE

Overal lange rijen en overal rantsoenering. Ik heb alleen een blikje Pilchards gevonden. Als we daarmee le roi moeten ontvangen... Hortense probeert nog het een en het ander te vinden. (ziet de vest op de grond) Tiens, wat doet die vest hier op de grond? Wie strooit dat in d'één of andere hoek? (Ze raapt de vest op en hangt ze aan de kapstok, over Adolf heen.) Voilà. (ze verdwijnt in de keuken)

WALTER

Egidius... euh... Adolf, waer bestu bleven? Ich siehe dich nicht.

ADOLF

Ich siehe mich auch nicht. Es ist hier dunkel!

WALTER

Junge, komm bald wieder, bald wieder zurück.

ADOLF

Was gebeurt daar jetzt? (probeert de vest van Jakob weg te slaan)

WALTER

Im Westen nichts Neues.

ADOLF

(komt nu naast de vest piepen) *Ooohh... Ich bin hier nicht gerne mehr. Ich will hier weg. Es doet zo'n pijn an meine Armen.*

WALTER

Ich weiss, ich weiss.

ADOLF

Die Idiot im Unterbroek had toch auch ein gute Versteckplaats. Kunnen wir uns auch nicht in die Kaste verstecken?

WALTER

Gut, aber schnell dan.

Ze 'bevrijden' zich van de kapstok. Adolf ziet de helm van Jakob aan de majoor zijn helm bengelen.

ADOLF

Herr Majoor, Sie haben etwas an ihrem Helm, koekt. (zet de helm van Jakob voor ,de grap' zelf op) Sieso, das ist besser.

WALTER

Du Idiot. Dat past nicht mit ihre Veste. Bitte auf Garderobe selbst zu achten.

Adolf wil de helm terughangen, maar ziet dan de vest van Jakob hangen. Hij besluit van vest te wisselen.

WALTER

Komm dan toch, du Mistkerl.

Ze sluipen naar de keukendeur, die plots openzwaait, en hen opnieuw 'verbergt'. Ze slaken weer een onderdrukt gilletje. Séraphine staat in het deurgat

SERAPHINE

Amiral, waar steekt Blanchefleur ergens uit?

ADMIRAAL

Eh?

SERAPHINE

Ach, laat maar. (ze verdwijnt weer)

WALTER

(klopt Adolf, tromgeluid; gedempt) Du verdammter Scheissker!

ADOLF

Aber, warum kletsen Sie mir?

WALTER

Umdat ich ein Kletsmajoor bin! Und met al uw Getreuzel waren wir bijna betrapt... Schnell nu! (duwt Adolf naar de kast, bedenkt dan dat hij beter de admiraal uitschakelt en klopt die met de kolf van zijn pistool in zwijm. Dan kruipt ook hij vlug in de kast)

Tromgeroffel.